

[Pelle Voigt]

Danmark i denne sag skal gå enegang i den vestlige verden og også inden for NATO, hvor man jo er langt inde i bestræbelser af den art, vi diskuterer her i dag.

Det skal jeg komme tilbage til senere, men jeg synes nok, at vi på nogle punkter, når vi har en debat som denne, kunne trænge til en konkretisering af, hvad det er for nogle internationale organer, der skal arbejdes i, og hvad det er for nogle tiltag, som vi gerne vil arbejde i forhold til. I den sammenhæng synes jeg det kunne være vældig nyttigt i højere grad, end det er sket i debatten hidtil, at tage udgangspunkt i de ønsker, som er blevet specificeret fra de pågældende østeuropæiske landes side.

Som et eksempel vil jeg fremhæve det dokument, som den polske regering fremlagde på 24-lande-mødet i Bruxelles den 26. september 1989, og som har været genstand for en indgående behandling bl.a. i NATO's parlamentarikerforsamling, hvor man gennemgår Polens økonomiske situation og understreger, at det, man er interesseret i, ikke er bistand, men samarbejde, og går ret tæt ind i en diskussion af, med hvilke organer og på hvilke måder.

På det videnskabelige og teknologiske område er det indlysende, at lande som Polen og Ungarn har et meget stærkt behov for, at man løfter restriktionerne på den frie strøm af avanceret teknologi, altså at der sker væsentlige lempelser i COCOM-reglerne – noget, som jeg har indtryk af at der er stor støtte til fra de fleste vesteuropæiske lande, som i stadig højere grad, efterhånden som afspændingen marcherer, også ser COCOM-reglerne som konkurrencefordrivende systemer til fordel for amerikansk industri og til skade for europæisk industri. Det er noget, som i mange år med stor styrke har været diskuteret også i Europarådets økonomiske komité, og som har været gjort til genstand for adskillige vedtagelser i Europarådet, hvor man har foreslået sådanne lempelser.

På disse områder peger den polske og ungarske regering også på muligheden for at udveksle stipendiater, at skabe uddannelsesmuligheder, og at man lader polske forskningsinstitutioner deltage i fuld skala i europæiske programmer som f.eks. Eureka-programmet – noget, som jeg synes vi bør tage helt alvorligt, og som man bør støtte fra dansk side.

Men i det helt nære perspektiv står Polen over for en række voldsomme valutaproblemer

og økonomiske strukturproblemer, hvor en øjeblikkelig indsats er nødvendig. Det, man peger på her fra de pågældende regeringers side som noget utrolig væsentligt, er noget, som ikke specifikt nævnes, men som jeg mener at kunne forstå ligger i den dagsorden, der vedtages her i dag. Og det er spørgsmålet om, at de forhandlinger, som i øjeblikket er i gang i Den Internationale Valutafond, de forhandlinger, som i øjeblikket er i gang i Verdensbanken om strukturelle tilpasningslån, og de forhandlinger, som er i gang i forhold til Parisklubben og antiinflationprogrammerne, som polakkerne og ungarnene forhandler i disse sammenhænge, bringes i orden gennem en væsentlig indsats fra de vesteuropæiske landes side.

I denne forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på en resolution, som er blevet vedtaget i NATO-parlamentarikerforsamlingen på initiativ af den komité, der arbejder med relationerne til Østeuropa og Sovjetunionen, hvor et stort flertal i forsamlingen har opfordret regeringer og parlamenter i den nordatlantiske alliance til at arbejde for en fornuftig aftale mellem Polen og IMF, der åbner vej for de nødvendige løbende kreditter, at man går ind i en langvarig og total løsning af Polens gældsgaranti-problemer inden for rammerne af Parisklubben, at man knytter investeringslån til oprettelsen af private virksomheder, og at man også går ind i en indsats inden for uddannelse i management og virksomhedsledelse.

Jeg synes, at den enighed – den store enighed – der er blandt en række lande og blandt en hel række politiske partier i hele Den Atlantiske Alliance, i hele NATO, blandt alle de vesteuropæiske lande, er noget, som vi i det mindste fra dansk side burde tilslutte os og måske være særlig opmærksom på og særlig aktive i forhold til, fordi det jo her bl.a. drejer sig om nabostater og stater, som Danmark har et særlig historisk, langvarigt og væsentligt forhold til.

Vi bør ikke alene tilslutte os dette her, vi bør gå i spidsen for det, og jeg går ud fra, at det, vi vedtager i dag, indebærer en speciel og stærk dansk indsats på disse præcise områder, selv om vi så må leve med, at Fremskridtspartiet ikke bryder sig om en sådan politik.

Knud Lind (FP):

Det, der kalder mig på talerstolen i dag, er den lidt kedelige form for debat, som den kon-